

Terapi Günlükleri 13

Çağla Everest, 22 Nisan 2020 – 1 Mayıs 2020

22 Nisan 2020, Cuma

Zaman yetmiyor. Yazı, 8 Kapı egzersizleri, ev işi, yemek, Bilge'nin çalışmaları, birlikte zaman... Hiçbirini koşarcasına yapmayı da istemiyorum.

NeurOptimal'dayım. Kendime güvenmek için yüzleşmeliyim. Annemin, "sen aptalsın, aciz, zayıf, zavallısın," dediği hallerimle ve engel olamadığım her şeyle... Babamın tatlı yüzüne kanıp, annemin huysuz haline yüklenip hikâyeyi bambaşka yaşarken birdenbire işlerin sandığımın tam tersine dönmesine hâlâ inanamıyorum.

Kızıltoprak. Sokak kapısının orada, antrede yere diz çöktürülmem, saçımın çekilerek yere çökertilmem... babam... Sağ dizimde soğuk acı, başımda keskin ağrı. Annem bana ne kadar salak olduğumu tekrarlayıp duruyor. Onları eve aldım ben çünkü. Salağın önde gideniyim. Odama sürükleniyorum, hırpalanıyorum. Bir türlü tatmin edemiyorum babamı. Koridorda peşinden

gidiyorum. Benim odamla çocuğumun odası arasındaki koridordayım, altım çıplak, bedenim paralanmış, saçlarım çekilmiş, kafa derim sızım sızım, kısa koridorun duvarlarına çarpa çarpa...

“BIRAK ONU!”

“Kaldır şunu şuradan Hülya.” Şu dediği benim yavrum.

Aptal. Aptal. APTAL. Hadi şimdi, al götür yıka bebeğini. Bebeğim. Bebeğim. Oyuncak değil o. DEĞİL!

Onu, o cani babamı, sevillebilir bir insan, babacan bir baba olarak görmek, onu öyle iyi görebilmek... Nasıl, nasıl yapabildim bunu?

Neden anneme inanıp güvenmekten daha çok ihtiyaç duydum babama inanmaya? İnsan denen yaratığın çocukken oluşan savunma mekanizmalarına ve kodlara bağlılığı, bu, bu acizliği, zayıflığı, böylesine bir çaresizlik... hiç, hiç adil değil, HİÇ!

Bana ve çocuğuma esas kötülük yapan herkesi tanımlamam ve ait olduğu yere koyabilmem kendime güvenebilmem ve güvenliğimiz için ön koşul.

Neden? Neden? Bu soru zihnimin bir kenarını eşeliyor. Tüm korkunçluğa rağmen nedenini anlama ihtiyacı yakamı bırakmıyor. Babam neden böyle? Neden? NEDEN?

Terapistim “Çocuğun Cinsel Eğitimi ve Tacizden Koruma Rehberi” adlı kitapta, Suçluluk ve Utanç bölümlerini tekrar okumamı söyledi. Okuyorum. Anlıyorum.

Babam bizi sadece içindeki aciz, zayıf yanı yansıtabildiğimiz zaman sevdi, çok çok sevdi, çünkü ancak o zamanlarda kendi içindeki acizliği, zayıflığı untabildi, aciz ve zayıf olan biz olunca sevecenleşti, teşekkür edercesine aşağıladığı, tecavüz edip dövdüğü çocuklarına sarıldı. Böylece bizden zayıf ve bağımlı yansımalarını yarattı. Yansıtmalı özdeşleşme. Babamın güzel yüzü, beklentisini karşıyabildiğimiz oranda büyüdü büyüdü, kötülüğünü unutmak gittikçe kolaylaştı.

Babamı olduğu gibi kabul ediyorum. Olması gerektiği yere oturtuyorum.

Amcam neden öyle? Babamdan farklı, çocuklarını yok etmek yerine kalkındırdı. Okuyorum. Hatırladıklarımın içinden okuduklarımı haklı çıkarırcasına bazı anlar, sözler, ifadeler öne çıkıp sıraya diziliyor.

Babam bizi aciz ve zavallı gördükçe zevk alırken amcam zayıf benliği yasakladı. Korkutarak başarıyı zorunlu kıldı. Onun çocukları başarılı olmak zorundaydı.

Babam ve amcam, ikisi de değersiz ve aşağılanmış hissederek büyümüş olmalılar. Amcam, belki biraz da annesinden aldığı güç ile, aklını kullanarak, bilgi ile donanarak, başarılı olarak daha az savunmasız, değersiz ve aşağılanmış olduğunu keşfetmiş olmalı. Oysa hâlâ fazlasıyla aşağılık ve değersizdi. Hem mizaç hem anneden gelen özel ilginin de etkisiyle vahşilik ve medeniyet dengeleri babamdan farklı gelişmiş.

Elbette acımasızlıklarında hiçbir fark yok. Kendi çocuklukları gibi çaresiz, muhtaç, bağımlı, itaatkâr çocuklar yaratan, sadist failler ve pedofiller oldular.

Hatırladığım son buluşmamız Bilge konservatuvarı kazandıktan sonraydı. Son yemek. Sahilde bir balıkçıda. Konservatuvar kutlaması. Annem bizi vazgeçirmeye çalışmıştı, her zamanki gibi, ne yapsak o daha iyisini bilir. “Bilge başarılı olmak zorunda. Benim üzerime hiçbir mal yok. Senden gelen paranın da devamı ile ilgili hiçbir garantimiz yok” dediğimde babam bakışlarını masadan kaldırıp çatık kaşlarla bakmıştı bana. Babalık yapmasını bekleyerek söylemişim bu sözleri. O babalık hiçbir zaman gelmemişti ama ben hâlâ bekliyordum. Bizi maddi olarak güvenceye alması için ne engeli vardı anlayamıyordum. Onca zenginlik! Hani bizim için kazanıyordu onca parayı...

Sahilde yürüyelim istemiştik yemekten sonra. Zorlamıştım hatta. Babam güneşte yorulmuştu, biraz daha yürüyelim diye ısrar etmişim. Kocaman alnının ve kelinin kızarmasına üzülmeyişimi hatırlıyorum. Kendimi anlayamamış fakat ısrarla yürümek, yürütmek, yormak istemiştik.

Ayrı arabalarla gitmiştik onlara. O gün... Ekrem İmamoğlu'nun ilk seçildiği gün. Babam bordo deri kanepesine uzanmış, annem kumaş kaplı üçlüsünde, sehpalarında çay, meyve, karşılarındaki dev ekranda seçim sonuçları. İlk kez gitmiştik yeni evlerine. Lüks bir sitede, yine boğaz manzaralı, teraslı dubleks bir daire. Şimdi bulamam. Erken ayrılmıştık diye hatırlıyorum. Ah! Bilge, canım, biricğim,

sende o günün yanıtı. Hepsini, hepsini iyileştireceğiz çocuğum. Sen ne zaman hazır olursan, ne zaman istersen, ben hep senin yanında olacağım, hep.

O kadar aptal, salak diyeceğine, akıllı ol, deseymişsin ne olurdu sanki anne.

Bilge Modafen'e giderken haftanın günlerini bir türlü öğrenememişti. "Aptal mısın? Değilsin. E o zaman," demiştim bir kere. O masum bakışlarıyla ağlamaklı olmuştu. Ne yaptığımı fark edip hemen özür dilemiş, toparlamaya çalışmışım. Bilgeciğim, canım, haftanın günlerini yıllarca bir türlü öğrenemedi, ilkokul hayatı boyunca hep bocaladı. Hâlâ aylar karışık kafasında. Kendimi sorumlu tutmuşumdur hep bundan.

Kendime güvenmem için kendimi bilmem gerekiyordu. Al işte!

23 Nisan 2020

Çarşambalarımız özel. Dışarı çıkıp terapi ve NeurOptimal'a gidiyoruz, sonra da büyük market alışverişi yapıyoruz. Marketlerin önünde uzun sıralar oluşmaya başladı.

23 Nisan dolayısıyla kırtasiyeden bulabildiğim en güzel parçalarla dört hediye paketi yaptırdım. İçinde ne olursa olsun Bilge hediye paketi açmaya bayılır. Yine bayıldı bir tanem.

İki gündür bakışlarım donuyor, dalıp gidiyorum yine.

Bugün tembellik yapasım var.

Bilge, "bugün neden yazmıyorsun?" diye sordu. Romanımda tıkanığımı söylediğimde söyledikleriyle ağzım açık kalakaldım.

"Anne neden her şeyi olduğu gibi anlattığın bir roman yazmıyorsun? Neden yaşamadığın şeylerle hikâyeyi değiştiriyorsun? Sadece yaşadıklarını yazsana!" dedi. Şaşırp kaldım. Her şey olduğu gibi yazarsam ona okuyabileceğim bir kısım olmayacak diye mi o şekilde yazmıyorum acaba? Oysa tıkanığım nokta belki tam olarak bu. Aksiyonlu sayfalardan bir iki minik bölüm okumuştum ona. Polis arabasının sokağa girişi gibi. Kadının karşı apartmanın penceresinde küçük bir kız gördüğünü,

ayrıca gözü mor bir kadın gördüğü için o evde şiddet olduğundan şüphelendiğini, yardım etmek için çareler aradığını anlatmışım ona. Paylaşmaya aç günler yaşıyoruz. O da okuduklarını benimle paylaşmak için çabalıyor sürekli. Harry Potter’dan, Yalınayak Gen’den bölümler öneriyor. O küçük kızın benim çocukluğum olduğunu, onu kurtarmaya çalıştığımı anlayacak kadar derin okumalar yapıyor demek Bilgem. Hep aynı şeyleri okuyor diye ne çok söylenmişim. Tertemiz ışığını ara sıra böyle bana tut yavrum. Harikasin.

Son yemek... Ayrı arabalarla annemlerin evine gidişimiz. Bilge babamla, annem benimle. Trafik. Yolda panik olup babamı aramıştım Bilge ile konuşmak için. “İyiym,” demişti Bilge. Doğru hatırlıyorum değil mi? Bir saate yakın sürmüştü yol. Babamın arabası Bilge’yi heyecanlandırmıştı, bu yüzden binmek istemişti. Bizden önce varmışlardı eve. Annem ağırdan alıp beni oyalıyordu sanki. Bilge’yi merak edip aradığımda, “Aaa ne olacak ayol! Dedesiyle beraber, ne olabilir ki!” demişti. Yeni evlerindeki teraslı çatı katında seçimi seyrediyorduk. Bilge sağı solu karıştırıyor, bu ne diye sorup duruyordu. Alıp eve götürebileceği bir şeyler arıyordu. Tıpkı benim açlıkla ailemden bir şeyler almak için aranıp durmam gibi. Annem Türk kahvesi yapmıştı beni aşağı götürüp. Burada oturup içelim demişti. Bilge neredeydi o sırada? Neden Bilge’yi hatırlayamıyorum. Kahveleri koyduğunda, “Baba yukarıda yalnız,” demişim. Annem, “Aman bırak yalnız kalsın,” demişti. Bilge mutfığa gelince rahatlamışım. Hatırladığım son bir araya gelişimiz bu. Öncekiler hep Çekmeköy’de yaşarken, birinde basket maçına gelmişler, diğerinde yemek için bizim eve yakın Park Adana Kebapçısı’nda yemek yemiştik, sonra gidip kırtasiyeden annemin çok pahalı bulmalarına rağmen bir Harry Potter Lego seti aldırış, sonra da ayrılmıştık. Hatta böyle hatırlayınca eve yürüyerek dönmüştük gibi bile geliyor. Emin olamıyorum bir türlü. Hatırlayamıyorum kırtasiyeden sonrasını. Kebapçıya giderken neden babamların arabasındaydık? Bir araba yolculuğu karmaşası var zihnimde. Kaç kere buluştuk?

24 Nisan 2020

8 Kapı... Öğretmenimiz hoşuma gitmeyen ödevler vermeye başladı. Annemi arayıp on iki sorudan oluşan bir röportaj yapmam gerek. Yazılı yolladım anneme soruları. Annem önce yanıtlamaktan kaçtı. Sonra sadece ilk iki soruyu yanıtladı.

1- Hayattaki en büyük pişmanlığın ne?

“Seninle yüreklerimiz sevgi dolu olduğu halde bunu paylaşamadık, sıcak mutlu bir ilişkimiz olmadı. En büyük üzüntüm ve pişmanlığım. Ama hâlâ nerede nasıl bir hata yaptık tam olarak çözemedim. Çok üzgünüm.”

2- Hayatta ne çok istediğin ama gerçekleşmeyen hayalin ne?

“Seninle iyi bir anne kız ilişkimi olması. Hâlâ umutsuz değilim.”

Umarım babam annemden önce ve çabucak ölür. Marazlı merhametimden henüz tam olarak kurtulmuş değilim, yine de artık babamla hiçbir sevgi dolu güzel bir paylaşımım olmayacağını biliyorum. O saçma, zehirli, yalan, illüzyon aşkımız bitti.

Ama annem... Hep derdi, “Yaşlandığımda sen bakmazsın bana ama Baran bakar.”

Belki birlikte bakarız sana anneciğim. Biraz onda biraz bende kalırsın. Babam öldükten sonra hepimiz rahat bir nefes alır yaralarımızı sarar, hep özlediğimiz gibi bir aile oluruz. Belki o hep hayal ettiğin gibi bir anne kız ilişkimiz olur seninle anne.

“Annemin değişmesi mümkün mü?”

“Çok zor Çağla.” Terapistimin bakışları ve ifadesi hiç umut vadetmiyor.

Belki de değişmek zorunda değil diyorum bu kez. Babam bitip yitip gidip yok olduğunda ve kardeşim de uyandığında, hepimiz birbirimizi tutup sarılacağız. Savaş ve yıkımdan ne olarak çıktıysak o halimizle kucaklayacağız birbirimizi. Annemi de yaralı haliyle saracağız kollarımızla ve şefkatimizle.

Babam ya temiz temiz ölmeli, normal bir insan gibi, mesela virüse yakalanarak ya da cezaevini boylamalı. Anneannemi öldürüp (kaza ile olsa bile) saklamaktan, çocuklarına tecavüz ede ede büyütmekten, torunlarıyla da her fırsatta bunu yapmaya yatkın olduğu için, seks bağımlısı azılı, ensest bir pedofil olduğu, hiç bitmeyen, ardı arkası kesilmeyen suçlarla dolu yaşamı yüzünden... NEFRET!

Tüm kurbanları, sırf bir zamanlar kurbandılar diye sevemem. Dönüştükleri hal önemli olan.

Artık hazırım. Şimdi ölebilirsin baba. Hadi. Ailemle, annem ve kardeşimle aramdan çekil artık.

8 Kapı ödevi: Kendime ve bu dünyaya güvenimi etkileyen, içsel çocuğumu korkutan, bugünümü, davranışlarımı belirleyen üç kişi hakkında onları tanımlayan cümleler yazacağım. Üç bana az. Hadi amcamı şutlasam, yazmaya bile değer bulmasam, kuzenlerim var. Annem, babam ve kuzenlerim. Babamla başlıyorum...

BABAM:

“Tek başına hiçbir şey yapamazsın. Evli olsan da maddi olarak bana bağımlısın.”

“Zayıf ve aciz olduğunda sana bayılıyorum. Sen zayıf, güçsüz, başarısız ol, ben her zaman gelip seni kurtarır, sana bakar, sana ailenin ne olduğunu hatırlatırım.”

“Demek böyle düşünüyorsun. Yazdıklarını takip ediyorum. Haberin olsun!”

Hayatım boyunca yazılarımı paylaşmadım. Üniversitede kulüp gazetesinde bir iki yazım ve beni sıkıştırıp öpmeye kalkışan Şemsi Belli’nin dergisi “Şiir Defteri”nde bir şiirim, bir düz yazım dışında hiç yazım yayınlanmadı.

Bu anıyı çalıştığımızdan beri sağ elimdeki ağrı yok. Hani doktorun, Bağ Dokusu Hastalığı olabilir dedikleri ağrı. Kendi kendine içeriden saldırdığın otoimmün hastalık. Ellerim, parmaklarım ağrırdı. Sabahları ellerimi yumruk yapmakta zorlanırdım. Bana yaptıkları her şeyi ben kendime yapmaya devam etmişim. Elim iyileşti ve artık yazabiliyorum. Nasıl mı oldu, babam veya amcamın, “Bunları bu elle mi yazdın ha!” diyerek sadistçe ayakkabıyla sağ elimi ezdiklerini hatırlayıp EMDR ile bedenimden bu acıyı sildikten sonra.

Bazı anılarda babam ve amcam birbirine karışıyor. Artık takılmıyorum, hangisi olduğunun zerre önemi yok. İkisi de bir ve birlikteler. Bazen anlaşıyorlar, zıtlaşıyorlar. Benim üzerimden bir değer çatışmasına girişebiliyorlar. Onların sorunu.

ANNEM:

“Aptal! Aptal! Aptal!”

“Sen beceremezsin!”

“Pissin. Temizlik için kadın şart sana.”

“Hayal dünyasında yaşıyorsun.”

“Saçmalama!”

“Çağla uydurur!”

DOĞU:

“Politik olmalısın. Rüşvet verebilirsin.”

“Babanın senin taciz ettiğini söylersen adın bundan sonra hep böyle anılacak. Her zaman bunları yaşamış biri olarak anılacaksın.”

“Konuşursan tüm Everest ailesi her şeyini kaybeder. Sokakta kalırız. Buna hazır mısın? Yapamazsın. İyi düşün.”

“Terapiye gitsen de hatırladıklarından asla emin olamazsın.”

“Baban sana çok az para veriyor, değil mi Çağlacığım?”

BATI:

“Senin aile anlayışın bozuk diye başkalarınınkini de mi bozacaksın ha! Ağzını burnunu kırarım senin.”

“İki senedir görmüyorum hiçbirini. Ne babanı ne anneni ne de Baran’ı.”

“Çok kötü şeyler olacak. Git buralardan Çağla. Gidebildiğin kadar uzağa git. Bunu sakın unutma. Git.”

“Ben ağlarım. Unuttun mu?”

“Sadece sen bizi kurtarabilirsin!” (Bu bende uyandırdığı duygu)

8 Kapı çalışmaları beni öfkeliyor. Bunların hiçbirisi yeni fark ettiğim şeyler değil. Çalışmış olduğum şeyleri geride bırakabilmeye ihtiyacım var. Tekrar tekrar hatırlamak, bir de bu anlamsız affedici ve kucaklayıcı bakış açısıyla yeniden çalışmam gerekmiyor. Tam tersi için bu kadar uğraşırken.

Çocuğum solfej çalışırken, “Bu ses tonuyla konuşacaksan seni dinlemeyeceğim!” dedi. Sonra da sesimi sebep olarak göstererek, “Yanlışsa yanlış bugün çalışma bitti!” dedi. “Düzeltilim sonra gidip film seyredeyim, hadi Bilge.” “Hayır.”

Sofrada köfte yerken, “Yemeğinle oynama,” dediğimde başlamıştı aramızdaki gerginlik.

Odada solfej çalışıyoruz. Ses tonumdaki sertliğe dayanamıyorum. Bilmiyorum ki ben de dayanamıyorum bu sertliğe. Bağırmadığım halde, “Bana bağıramazsın,” deyip duruyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bağırmiyorum ama sesimdeki sertliği eritemiyorum. O bağırıyor. Kalkıp salona gidiyorum. Artık çalışamayız. Bağırarak peşimden geliyor. Sakin kalmak için çok uğraşıyorum. Kendimi tutamıyorum ve ağzımdan, “Bir tane tokat atsam kendine gelirsın belki,” sözleri çıkıyor. Hırsla telefonunu fırlatıyor bana. Kenara çekiliyorum telefon yere düşüyor. “Vur hadi,” diye bağırıyor. Bu sefer daha beter bir şey fırlıyor ağzımdan, “Siktir git odana, bana bunu yapmaya hakkın yok!” Kahretsin. Nasıl söylerim bunu. İçime şeytan girmiş gibi nasıl! Kapıları çarparak odasına gidiyor. O koridorun ben salonun kapılarını kilitliyoruz. İkimiz de benden kaçıyoruz.

Az sonra kapının altından bir kâğıt atıp “Kapının altına bak pis herif,” diye bağırıyor.

Kâğıdı alıp bakıyorum, “Sen kim oluyorsun be, kendi çocuğuna küfrediyorsun, PİS HERİF!” yazmış. Pis herif de neyin nesi böyle? Şaşkınlık içinde kapıyı açıyorum ve karşımda benden ölesiye korkan bir çocuk görüyorum. Birden bütün sertliğim, tersliğim hiçbir şey kalmıyor üzerimde. O hali bütün iç

çatışmalarımı eritip bitiriyor. Biricik yavrum, gözleri dönmüş bir halde bir korku nöbeti geçiriyor. Ne zaman yanına yaklaşmaya çalışsam çıldırmış gibi kaçıyor benden. Defalarca özür diliyorum, yalvarıyorum, “Sen izin verene kadar sana yaklaşmayacağım, sadece buradayım bil,” diyorum. Her seferinde üzerine kalkan olarak odasından bulduğu bir şeyleri kuşanarak geliyor, elinde plastik kılıcı, çantası... Benden korunmak için her şeyi yapıyor. Şeytana benzetiyor beni. Bir yandan da hiç durmaksızın, “Şimdi beni döveceksin. Canımı yakacaksın, sonra daha çok daha çok canımı yakacaksın,” diyor. Onu sevdiğimi söylediğimde, “Seviyorum diyorsun ama hep öyle diyor sonra... canımı yakıyorsun. Canımı yakacaksın. Yaklaşma bana. Yaklaşmaaaa...”

Ben ona bir şey yapmış mıydım geçmişte? İki kere vurmuştum. Onlar mı? Başka hatırlamıyor olabilir miyim? Her ne olduysa şu anda ben ona kötü bir şey yapmıyorum. Şu anda ne yapacağını bilemez haldeyim. Ona iyi gelmek, yardım etmek, korkusunu yatıştırmak istiyorum. Şu anda tek önemli olan bu.

Salondaki koltuğa oturuyor. Yıl başında aldığım battaniyeye sarılıp yatıyor. Hâlâ yaklaştırmıyor beni. Bağırıp duruyor. Koşup odasından yılbaşında aldığım müzikli kar küresini getiriyorum. Kar küresini kurup yere koyuyorum. Salonun ışığını kapatıyorum. Gecelerce karanlıkta bu kürenin müziklerini dinleyip tavana yansıyan hareket edip dönen renkli ışık halesini seyretmiştik. L koltuğun ondan uzak ucuna oturup konuşuyorum, “Yıl başını hatırlıyor musun tatlım? Ne güzel bir geceydi. Her yere hediye saklamıştım. Ben annenim senin Bilge. Bir sürü güzel vakit geçirdiğin annen...” Sakinleşmiş gibi. Yanına yaklaşmaya kalkışınca yine bağırmaya başlıyor. Kedimiz Pıtır geliyor o sırada. “Yardımcısı da yanında,” diyerek bir çığlık koparıp gözlerini yukarı kaydırarak kapıyor ve başı yastığa düşüyor. Öyle korkuyorum ki, yanına gidip ağlayarak, yalvararak, elini yüzünü severek, “Bilge iyi misin? Beni duyuyor musun? Çok korkuyorum. Bilge, iyi misin? Ne oluyor? Bilge, canım, bir tanem...” Birden uyanıyor. Dikleşiyor. Gülümsüyor. “Neler oluyor?” diyor.

Hatırlamıyor. Hiçbir şey hatırlamıyor. İnanamıyorum. Neler oluyor? NE OLUYOR? Karmakarışık. Kafamı toparlamalıyım. Bilge yatağında uyuyor. Yanına gidip uzanıyorum. Neler oldu düşünerek ben de uyuyakalıyorum.

25 Nisan 2020

Terapistime e-posta, 11:19

Merhaba Şafak Hanım,

Dün çok acayip bir gün geçirdik. Çarşamba dışarıda, perşembe 23 Nisan, hediyeyle tatlı, cuma günü Bilge asi ve iletişim kurması imkânsız bir haldeydi. Önce onu hiç anlamadım, sadece sabrımın zorlanmasıydı odağım ve sonunda sabrım taşıtı. “Bir tane tokat atsam kendine gelirsin belki,” dedim. Gitti geldi, kapıları çarptı, sonunda yanağını bana uzatıp, “Vur hadi,” demeye başladı. Davranışları ve suçlayıcılığı tüm gün boyunca inanılmazdı. Sabrım taşıtı ve vurmamak için kendimi tutarken ağzımdan

“Siktir git odana, bana bunu yapmaya hakkın yok” sözleri çıktı. "Bana küfredemezsin," diye bağıarak, kapıları çarparak odasına gitti. Koridorun kapısını kilitledi. Sonra salona geldi, "Bana vuracak. Beni dövecek," demeye o sırada başladı. Dönüp ona baktığımda, "Şeytan, koltukta oturuyor, bana vuracak," diye bağıarak içeri kaçtı. Neler olduğunu anlayamıyordum. Abartıyor muydu? Her zamanki gibi komediye mi çeviriyordu? Asla komedi yapmamış mıydı? Gözleri fal taşı gibi açık. Sakinleşmek için salona dönüp kapıyı kapattım. Beynim elektrik çarpmış gibiydi. Bir süre sonra geldi, kapının altından bir kâğıt sürdü ve şöyle dedi: "Kapının altına bak pis herif!" Derin nefesler almakla meşguldüm. Pis herif mi? Sonra kapıya vurmaya başladı. Gidip açtım. Konuşmama izin vermedi. Odasına kaçtı. Benden feci korkuyordu. Ona vuracağımı, onu döveceğimi söyleyip durdu. Güzel ne söz söylersem söyleyeyim, "hayır hayır," dedi, "hep böyle güzel şeyler söyleyip sonra gelip beni dövüyor, canımı yakıyor..." Bana mı diyor anlamıyordum. "Bilgeciğim, hiç sakın ve güzel şeyler söyleyip gelip sana vurdum mu daha önce?" "Evet, evet yaptın," dedi. Defalarca özür diledim, o sözleri hak etmediğini, benim de onun gibi hep evde çok sıkıldığımı... Sürekli yaklaşma diye bağıyordu. "Gitmemi ister misin?" dedim. "Git, git" diye bağırdı. Salondayım, deyip salona gittim. Ne yapacağımı şaşırılmışım. Kriz geçiriyordu, kendinde miydi? Çantasını önüne takmış kalkan olarak. Elllerine evdeki iki plastik ney flüt salona geldi. Yaklaşmama izin vermeden, bağıra çağıra odasına kaçtı yine. Ranzasına çıkıp saklanmaya çalıştı. Yanına çıkmaya çalıştığımda, "Atlayacağım," dedi. Onu tutmaya çalıştığımda iyice delirdi. Korkup geri çekildim. Benden kurtulup salona kaçtı. Bir iki kere daha odasına koşup salona geldi, hiç susmadan, kalkanlarını ve silahlarını değiştirerek. Bir ara metalofonu önündeydi, "Buna vurursan elin acır," dedi. Sonra koltuğa uzandı battaniyeye sarılıp. "Şimdi beni dövecek, vuracak bana, daha kötü daha kötü vuracak vuracak, canımı.." deyip duruyordu. Yaklaşmaya çalıştığımda debelendi, battaniyenin altına saklandı. Işıklı plastik kılıcını sallıyor, elindeki yumurta marakası bomba bu bomba, fiyuvv fiyuvvv diye bana sallıyordu. L koltuğun en uzak köşesine oturup, "Sen istemedikçe yaklaşmıyorum buradayım," dedim defalarca. Süreli aynı şeyleri söylüyordu. Bir ara ben yaklaşmaya çalıştığımda çırpınırken poposunu kaşımaya çalıştı bir iki kere. Sonra battaniyeye sarılıp uzandı, hâlâ aynı şeyleri sayıklıyordu. "Bilge ben annenim, birlikte bir sürü güzel şey yaptığın annen," dedim. İçeri koşup yılbaşında aldığım müzikli kar küresini getirdim. Sarıldığı battaniyeyi de yılbaşında almıştım. Ona sarınıp müzik küresini kurup günlerce aldığım kitapları okumuştum. Salonun ortasına yere koydum müzikli küreyi açıp. Işığı kapadım. Koridor ve sokak aydınlıktı. "Yılbaşı ne güzeldi, hatırlıyor musun?" Sürekli kılıcı ve marakası sallıyordu bana doğru. Yere oturup yanına yaklaştım azıcık. O sırada Pıtır'ı gördü, "İşte yardımcısı geldi. Birlikte beni dövüyorlar" (burada bir şeyler daha söylüyordu ama ne bir türlü hatırlayamıyorum, vurmak ve dövmek miydi, belki de hiçbir şey sadece bu sözler şimdi az geliyor) "O Pıtır Bilgeciğim, tatlı kedimiz" Yanına yaklaştım, sarılacaktım. O sırada gözlerini yukarı doğru kaydırarak kendini yastığa attı, bayıldı. Çok korktum, sarılıp iyi mi baktım, nefes alıyordu, ağlamaya başladım, "Bilgeciğim, canım, bir tanem, iyi misin, çok özür dilerim..." Bir ara uyandı, tekrar gözleri kaydı yastığa bıraktı kendini. İyice ağlamaya başladım. "Seni seviyorum, sen benim her şeyimsin, sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim..." Birden uyandı. Cin gibi bakıyordu, "Ne oluyor? Neden ağlıyorsun?" dedi. Artık dokunmama bir şey demiyordu. Sarılıp ağladım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi. Uzun uzun konuştuk üzerine. Ben küfrettikten sonra koridorda uzaklaştığımı hatırlıyordu, koltukta kendine geldiği ana kadarki ara yok. Her şeyi tek tek anlattım. Odasına gidip çantasını yatağında, metalofonu ortalıkta görünce çok şaşırıldı, inandı. Yazdığı kâğıdı mutfakta bulduk, üzerinde "Sen kim oluyorsun be, kendi çocuğuna

küfrediyorsun, PİS HERİF" yazmıştı. Ona da çok şaşırdı, hiç hatırlamadığını söyleyip durdu. "Beynimde bir boşluk var," dedi defalarca. "Kendimi iyi savunmuşum," dedi. "Evet, çok iyi savundun," dedim. "Bana da çocukken böyle şeyler oluyormuş," dedim, "hatırlayamama böyle oluyor demek ki. Ama bana bu şekilde tepki verebildiğine göre belki de bana güveniyorsun Bilge." "Belki geçmişte seni çok korkutan bir şeyler yaşamıştın, ben seni koruyamamıştım ve küfretmem, öfkem bunu tetikledi," dediğimde dalıp gitti kısa kısa. "Bir silüet vardı," dedi önce. Sonra, "2 kişiydi. Biri uzun boylu, diğeri kısa boylu. Biri sen, diğeri ptır ayakta senin yanında, bana doğru yürüyorsunuz," dedi. "Evet, Ptır'ın benim yardımcım olduğunu söyledin," dedim. Yine çok şaşırdı. Film seyrettik, sonra birlikte benim yatağımda uyuduk. Salondan bir şey almak istedi gece, gidemedi. "Bu aralar karanlıktan korkuyorum ben," dedi.

Şafak hanım, neler oluyor? Lütfen anlamama yardımcı olun. Ben yıllar önce iki kere ona vurmuştum. Fiziksel olarak yaralayacak vuruşlar değildi ama eminim ruhen onu çok korkutmuşumdur. Hep hatırlarım bunları, çok özür dilemiştim. Hatta en son vurduğumda 3 yıl önce terapist süreçlerimiz o zaman başlamıştı. Sonra bu sene vurmasam da çok öfkelendiğim zamanlar oldu biliyorsunuz. Ben bilinçsizce onu gerçekten dövmüş olabilir miyim? Ben değil başkasını mı görüyordu bana bakınca? Herif dediği kimdi? Babam onu dövdü mü? Başka kim? Ben hatırladıkça ona da bunlar olacaksa onun da desteğe ihtiyacı yok mu? Ne yapmalıyım?

Terapistimden e-posta, 16:43

Çağla beni telefonla arar mısın?

Terapistimden e-posta, 22:22

Çağla yazdıklarını derin üzüntüyle okudum ve hemen ardından bazı sorularıma yanıt bulmak için bana daha önce verdiğin fotokopileri okudum. Yaşadıklarınızı anlamlandırmana yardım etmem canlı iletişimle olur. İstersen telefon açabilirsin, ister görüşmeyi bekleyebilirsin. Daha iyi olduğunuza inanmak istiyorum.

Terapistime e-posta, 23:16

Kesinlikle daha iyiyiz. Bugün benim Kundalini dersim vardı. Bilge ben bir arkadaşımın telefonda konuşurken benden oyun oynama izni koparmaya çalıştı. Boş bulunup, "Benim dersim sırasında olur," dedim. Sonra çalışmalarını yapmadığını hatırlayınca, "Çalışmaların bitmeden olmaz ve hep diyorum benden telefonda konuşurken bir şey isteme," dedim. Bana yalancı demeye başladı, cidden çok gıcık. Dersim başlama saatinde salonda ses çıkarıp şarkı söylemeye başladı. Her şeyimi alıp odama gidip kapımı kapadım. Yatakla kapı arasında ancak mat koyacak yer var, orayı hazırladım ve ağlamaya başladım. Ben yarım saat ağlama krizi geçirdim. Bilge özür diledi, gıcıklık ettiğini söyledi... Derse yarım saat geç girmiş oldum. Ne tesadüf ki hocanın elektriği kesilmiş geç geldi. Ben dersteyken Bilge çalışmalarını bitirdi oyununu oynadı. Dersimin sonuna doğru matımı alıp salona gittim, Bilge da son

meditasyonlardan ve müzikten nasibini aldı. Sonra güzel bir akşam geçirdik. Yemek, sokakta yürüyüş. Ne zaman sokağa çıksak Bilge'nin ayak bileklerine kramp giriyor, eve girince geçiyor.

Bunlar olmadan önce mailime bakıp durdum. Sonrası çok hızlı geçti, şarjım bitmiş, film seyrederken uyuyakalmışım...

Yarın arayacağım sizi 🙏 Daha önce görsem arardım.

Hep kızgınım, kızgın bir ses tonum ve yaklaşımım var. Rahatça, neşeyle ve sakince de yapmadığı veya yanlış yaptığı şeyleri söyleyebilirim, beceremiyorum. Gece kriz geçirdiği gün, "O ses tonuyla benimle konuştukça seni dinlemeyeceğim," diyerek beni dinlemiyor, kulaklarını kapatıp bağırarak alakasız şeyler söylüyordu. Köftesini havada salladığı için kızmıştım, her şey öyle başlamıştı. Köfteyle oynadığı için.

Ona olan her şey beni çok kızdırıyor. İstanbul'a hiç dönmemeliydim. Bu suçluluktan kurtulamıyorum. Kendime ne kadar kızdığımı hatırlattığı için ona kızmam ayarsızca kolaylaşıyor. Babamla aynı çatı altında bulunmuş olması bile beni çılgınca öfkeliendiriyor. Çocuğumu görmek bu öfkeyi canlı ve aktif tutuyor. Lanetli bir kısır döngü. Ona baktığımda onu koruyamamış olduğumu görüyorum, bu duyguyla başa çıkamıyorum ve öfkemle ona zarar veriyorum.

Sıkıcı, tedirgin edici ve bezdiriciyim bu kızgın halimle. Yaklaşım biçimim çocuğumla aramdaki en büyük sorun. O haklı, her zamanki gibi. Küçüğüm benim.

Kendime güvenebilmek için önce çocuğuma karşı öfkeli olmayı bırakmalıyım. Nasıl?

26 Nisan 2020

Kime: drozgurozturk@yahoo.com

Konu: acil!

15:06

Merhaba Özgür,

Benim terapimde çocuğum doğduktan sonraki sürece geldik, devam ediyoruz. Kendimle ilgili çok fazla şey fark ediyorum, çocuğuma karşı yanlış ve anlayamadan yaptığım tüm davranışları düzeltmek için çok çaba harcıyorum. Ne yaparsam yapayım beni aşan durumlarla karşılaşp duruyorum ve bu çaresizlik duygumu körüklüyor. Yeni okula alışma süreci içinde olduğumuzdan ve hâlâ çocuğumun herhangi bir şeye maruz kalmamış olma ihtimaline tutunmaya çalıştığımından daha önce terapi sürecini ertelemiştim. Artık hatırlamaya başladım. Babamın çocuğuma yaptıkları, kuzenim Batı'nın ziyaretleri

sırasında amcamla yengemin de bize geldiği bir gece (henüz bu anıyı çalışmadık devamını bilmiyorum). Ama babamın çocuğuma yaptıklarını hatırlamaya başladım. Korkunç şeyler hatırlıyorum. Bana yaptıklarına öfkem bu kadar çıplak değildi.

Malum pandemi sürecinde evden çıkmamak çocuğumu daha da korkulu yapıyor. Yeni taşınmıştık, okula yakın olmak için. Kabuslar görüyor sürekli. Bazen gerçekten ulaşamıyorum ona. Bazen çok iyiyiz. Bir iki kere sokakta yürümek için kapının önüne çıktık, hemen bileklerine kramp girdiğini söylüyor, sekerek eve dönüyor. Son günlerde anlamlandıramadığım şeyler yaşamaya başladık. Daha doğrusu anlamlandırmaktan kaçındığım. Geçen gün yaşadığımız olay çok çok kötüydü. Yine de çocuğumun bir şekilde rahatladığını umuyorum. Şöyleydi:

23 nisanı bol hediyeli tatlı geçirdikten sonra... *(Terapistime yazdıklarımı aynen kopyalayıp yapıştırdım buraya. Farklı olan devamı altta.)*

Ben yıllar önce çocuğuma iki kere vurmuştum. Hep hatırlarım bunları, hep özür dilerim, çok pişmanım. En son vurduğumda 3 yıl önce terapist süreçlerimiz o zaman başlamıştı. Bilge'nin o seneden beri her sene bir terapisti oldu. Çok ilerleme olmayınca hep değiştirdik terapistini. Bilinçsizce onu gerçekten dövmüş olabilir miyim diye çok korktum. Ona vurduğum zamanları konuştuk, hatırladıklarımız aynı mı diye görmek istedim. En kötüsü sonuncusuydu, boğuşma içinde bacaklarına ve kollarına 3-4 kere peş peşe vurmuştum. Kendini koruma pozisyonuna geçince korkup durmuştum. İki kere yüzüme vurdun, demişti. Önceki vuruşum da Hindistan'da olmuştu. Farklı yerlere gitmek istiyorduk, bir yere söz vermişim ve gitmek istemiyordu. O zaman sen otelde kal, ben hemen gidip geleyim deyince bana tekme tokat girişmişti, onu durdurmak için tokat atmıştım, daha şiddetli saldırınca bir tokat daha atmıştım, sonra ikimizde ağlamış ve özürler dilemiştik. Ama o bu olayı farklı hatırlıyor, sen bana vurduğun için ben sana saldırdım, diyor. Biz neredeyse her sene taşınıyoruz. Her evde iki kere vurmuşundur bana, dedi. Tam olarak olay hatırlamıyor ama. Esas hatırladığım şeylerin olduğu Kızıltoprak'taki evimizde ise hiçbir şey olmadı, bir tek orada vurmamışındır, diyor.

Ben ona çok kızdığımında aslında kızdığının o olmadığını bilsem de bana kafa tutan bir başka tehditle karşı karşıyaymışım gibi hissedip vurmuştum ona ve hemen fark edip durmuş, pişmanlıkla çare aramaya başlamıştım. O da bana bakarken başkasını mı görüyor? Herif dediği kimdi? Babam onu dövdü mü? Amcam? Kuzenlerim? Kardeşim ve ben, babam ve amcam tarafından her türlü aşağılamaya maruz kalarak ve her türlü tecavüze ve kullanılmaya maruz kalarak büyüdük. Kuzenlerimle seviştirildim, onlar hep başarılı hukukçular olmak için felsefe ve müzik öğretilerek büyütüldüler. Kardeşim ve ben ise babamın karşısında ne kadar aciz ve güçsüz olursak babam bize o kadar iyi davrandığı için hep engellendik, bir süre sonra kendi kendimizi engeller hale gelmiştik. Kuzenlerim başarılı hukukçular oldular. Kuzenlerimden biri konuştuğum takdirde ağzımı burnumu kıracağını söyleyip bana şiddet uygulamış hamileyken, hatırladıklarımın sadece biri bu. Sonra bizi hep ziyaret etmişti. İki kuzenimin çocukları da tacize uğruyorlar. Yaşıttım kuzenim Doğu'nun kızı Almina ve oğlu Sancar. Benden 4 yaş küçük kuzenim Batı'nın bir küçük kızı var, yeni bebek yolda, tahmin edebilirim onlarınkini sadece, tanık değilim onlara. Ama Almina ve Sancar ben hamileyken gözümün önünde taciz edildiler. Tehdit edildiğim aynı olayda. Kardeşimin de benim gibi disosiyatif amnezi yaşadığını, babamın çocuklarını taciz ettiğini düşünüyorum, özellikle ilk oğlu Berk'i. Annem

Berk'in onlarda kaldığını ve babamla uyuduğunu söylemişti telefonda bir konuşmamızda. Kendimizi kurtaramamışken onlar için ne yapabilirim?!..

Ben hatırladıkça çocuğum da etkileniyor. Ona hatırladıklarımı anlatmıyorum elbette. Onu bu şekilde etkilemeyi kesinlikle istemiyorum. Benden bağımsız olarak yaşadığı birçok şey olduğundan eminim. Kabuslarında hep birilerinden kaçıyor, gergin mücadeleler, kaçışlarla dolu. Kötü rüya gördüm diye yanıma geliyor haftada 3-4 kere. Beni korumak, güçlü olmak ve kendini korumak çok çok önemli onun için, tüm oyunları hep bu yönde. Asla normal bir hayatımız olamadı, ben ne yaparsam yapayım olmadı, olmuyor. O okula, bu öğretmene, kendime, şuna buna pay bulmaya çalıştım sürekli ama olmuyor, neyi düzeltmeye çalışırsam çalışayım kör noktalarımız var, uzanamıyorum, yetemiyorum. Artık ne gerekiyorsa yapmak istiyorum. Korkunç şeyler hatırladım, hayatım boyunca yaşamış olduğum amneziyi anlayışla karşılayabiliyorum ama çocuğumun da bundan zarar gördüğünü bilmek çok çok acı, kendimi nasıl affedeceğim bilemiyorum. Terapistim bu konuda çok yardımcı oluyor. Gerçekten çok güçlenmiş olmalıyım ki kendimle yaşayabiliyor, hâlâ çocuğumla tüm bunlardan kurtulup aydınlık günlere kavuşabileceğimize yürekten inanıyorum. Bütün hatırlama arzum ve çabam hep bunun içindi. Daha fazla hatırlamak bile istemiyorum ama kaçmayacağım, bugüne dek gelmek zorundayım, en son ne zaman iki Everest ailesi bize bir şey yaptı, ne zamandan beri uzaktalar, gerçekten uzaktalar mı, bilmek zorundayım.

Ailemin yaptıklarının çocuğumun sosyal yaşamında başka nelere sebep olmuş olabileceğini düşündükçe üzüntüm katlanıyor. Bu kış eve gelen İngilizce öğretmeninin önüne elini uzatmış kıpır kıpır bir şeyler yaparken görmüştüm onu, hemen o gün dersi kesmiştik. Hiç anlatmadı. Psikiyatrist ve ilaç karşıtlığımı bilirsin, o yüzden onu bir terapistle götürmüştüm ama o da kendini yetersiz hissedip devreye başka bir terapisti de almaya çalışınca güvenimiz sarsılmış onu bırakmıştık.

Özgür, asla hatırladıklarımı yaşamamışsınız gibi olmayacak hiçbir şey artık bunu kabul ediyorum. Çocuğumun böyle acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Lütfen bu mektubu seni görmeye geldiğimde söz ettiğin iş arkadaşın çocuk psikiyatristi ile paylaş. Şartlar ne olursa olsun kendisi kabul ettiği takdirde çocuğumu kendisine getirmeye hazırım.

Çağla Everest

27 Nisan 2020

Çöpçüyü bile kıskanıyorum. Eve ekmek götürmek olsaydı tek derdim, terimi silerken süpürgeyi tellere dayayıp denize baksaydım dinlenmek için. Süpürgesini dayayışında bile bir huzur var; kök salmış bir yaşamın izleri, güven, alışmışlık, rutin var hareketlerinde. Çöpçü, ben sen olsaydım, sabah erkenden sokakları, çöpleri temizlemek, süpürmek olsaydı işim. Çocuğum senin çocuğun olsaydı, benim çocuğumun cehennemini hiç bilmeseydi, benim ailemi hiç tanımamış, zerre zarar görmemiş olsaydı.

28 Nisan 2020

Et yediğimiz zaman hassaslaşıyoruz.

Babamlar Kızıltoprak'taki eve geldiklerinde ben, "Biz et yemiyoruz. Evde yemek var," dediğim halde torba torba pişmiş et getirmişlerdi. Son çalıştığımız anının giriş sahnesi bol etliydi. Devamında... NEFRET!

Bayramoğlu'na giderken kasaba uğranır, kilolarca et alınırdı, pirzola, şiş, köfte, biftek... Mangal yakardı babam. Annem ve ben deli gibi tuzlardık yediğimiz eti.

Geçen sene Bilge'nin odaklanmasına yardımcı olması için GAPS diyetini denemeden önce evime asla et almazdım. "Dışarıda yiyebiliriz ama evime almam," derdim et için.

Her şey öyle yerli yerini buluyor ki.

Bilge hâlâ kâbus görüyor, geceleri her sestten korkuyor. Dün gece yine benimle uyumak istedi, birlikte yatarken de evin içinde biri var deyip durdu. İki kere evi gezdik, kapı arkaları, dolap içleri dahil.

08 Aralık 2010, Kızıltoprak

... Annemler rahat dururlar mı elbette durmazlar. Araya soktukları akrabalar (yengem, kuzenlerim, teyzem) benim hiçbir uzlaşmaya yanaşmamamdan dolayı tamamıyla çekildikten sonra, görüntüdeki hali bozmakta (Görüntüdeki hali bozmak?) gecikmeden babam Ekim ayında paramı yatırmadı. Bana yatırdığı paraya öyle güvenmişim ki önce anlamadım paranın yatmadığını. Parasız kalışımı aldığım kamp malzemelerine ve gezdiğim birkaç yere bağlayarak kemerleri sıkma politikası geliştirmeye çalışıyordum. Belgrad ormanına gittiğimiz bir gün babam aradı. Titreyen bir elle tedirgin açtım telefonu. Sesi çok üzgün, beni aramakla boynu bükülmüş gururu ezilmiş bitik bir ses. Görüşmek istiyorlarmış. Bugün, dedi, Develi'de birlikte yemek yeriz, biz de oraya doğru yola çıkıyoruz. Benim evin yakınında pahalı bir kebabçı Develi. "Bugün mümkün değil, Belgrad ormanındayız, kalabalık geldik ve akşam döneceğiz." Yanımdakiler bir hafta önce aramızda yaptığımız amatör aile diziminde bulunan arkadaşlar, konuşmamızı çıt çıkarmadan dinliyorlar. Reddedilmek babamın hoşuna gitmiyor, zaten sesi kırık. "Yarın evine gelelim o zaman," diyor. Aha, daha görüşmeden pazarlık başlamış durumda. Bırak evime gelmeleri, görüşeceğimizi düşünmek bile beni öldürüyor. Büyük yılgınlık gittiği yerlerden koşarak geri dönüp çoktan üzerime çökmüş durumda. Süreci durdurmak, hayatıma girip bana istemediğim şeyler yaptırmalarını, zorlamalarını, ısrarları engellemek mümkün değil artık. İçimde cılız, küçük, anında tokadı yiyen bir ses var, yok olmak ya da ölmek istiyorum diye vızıldıyor kulağımın dibinde. "Yarın akşam dışarıda yiyeelim," diyorum. "Neyse kızım," diyor, "Ben sana nerede

nasıl olacağını haber veririm.” Kapatıyoruz. “Eee,” diyor arkadaşlar. “Yakında başlıyor,” diyorum, “Bunun parasal yanı ne zaman devreye girecek merak ediyorum.” Çoktan girmiş olduğunun hâlâ farkında değilim. Ertesi gün babamla telefonda konuşuyoruz. “Tamam bana gelin,” diyorum. “Kebabçıdan kebab söyleyelim mi,” diyor babam. “Tabii ki hayır, et yemiyoruz biz, biliyorsun. Evde yemek var hem, barbunya, pilav.” Gülümsüyor.

Akşam erken geliyorlar. Yedi demişlerdi ama altı buçuğa doğru geliyorlar. Bir nefes egzersizi, herhangi bir gevşeme hareketi yapamadan hazırlıksız, her ne hikmetse kapıyı kime açtığımı bilmeden yakalanıyorum onlara. Annem sana kahverengi siyah güzel botlar almış. Biraz büyükler ama çok güzeller. Babam günlerce yesek yine de atılacak kadar çok köfte, şiş, pırzola ve lahmacun siparişi vermiş kebabçıya. Çocuğum et ye istemişler! Onların yanında çocuğuma karşı davranışım bile değişiyor, tutuk, gerçekleşmek istemeyen, durmak, olmak isteyen, zorla gülümseyen bir anne. Bilge’yi yatırıp biz baş başa kalınca annem derhal evdeki eksikleri ve eskimişleri tespit etmeye başlıyor. Anlatmaya çalışıyorum, onların yanında nasıl kendim olamadığımı, bunu başaramadığımı, çünkü bunu bu yaşına kadar öğrenememiş olduğumu ve bunun beni nasıl mutsuz, hatta hasta ettiğini. Söylediğim hiçbir şeyin sebebi olarak kendilerini görememeleri beni acıtıyor. Problem hep bende. Annem önce on beş günde bir görüşmekle başlıyor, sonra haftada bire düşüyor ve sonunda geçerken şöyle bir uğramaktan söz eder oluyor. Bayılacak kıvamdayım, nefes borumu bir el sıkıyor, mideme yumruklar yiyorum, beynim karıncalanıyor, bayılmıyorum, gururla kasılmış, cılız bir gayretle oturuyorum orda. O bu konuşmaları yaparken ben, şu anda bunu yapabileceğimi sanmadığımı, bu konuşmanın bile içimi daralttığını anlatmaya çalışıyorum. Huzurlarında bir panik atak yaşasam anlayacaklar belki, neden bu kadar kontrollüyüm sanki! Tutar derhal bir psikiyatriste mi götürürlerdi yoksa?!. Annem, “Ben değiştim. Hadi istediklerimizi yap,” diye pankart açmış, dediği dedik. Ben bir değişim göremediğimi söylüyorum, aynı ısrarcılık, baskılama. Görüşmenin şu aşamada bana iyi gelmeyeceğini anlamaları mümkün mü? Neden ısrarla bir söz vermemi istiyorsun, zorlamasan belki yumuşamaya fırsat bulacağım ama sen ısrar etmeye devam ediyor, hatta sürekli talep ettiğin görüşmelerin sıklığını ve dozunu arttırıyorsun. “Bilge büyüyor,” diyor annem. Haklı ama yapamıyorum, yumuşayamıyorum. Anlaşabilmemiz için karşılıklı değişmemiz gerektiğini, bu şekilde benim çok yara aldığımı söylüyorum ve bir ara annemi homeopata gitmeye ikna etmeye çalışıyorum. “Senin için giderim,” diyor. Sırf böyle dediği için, gitmeyecek, giderse de karşılığında benden bir şey isteyecek biliyorum. (Yine de önümüzdeki hafta ona bir randevu aldım, sonra saati ve günü değişti bu randevunun ama annem için hiçbir gün ve saat uygun olmadı.) Homeopatik tedavimin bana çok iyi geldiğinden, şimdilik şu andaki durumumu değiştirmemem, bir süre daha beklemem ve değişiklikleri bu durgun suda gözlemlemem gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Ne kadar da beceriksizim yarabbim! Annem ise kararlı, hırslı ve talepkâr, rutin bir görüşme sözü almak için ısrara devam ediyor. Bu konu benim için önemli, ilgiyi buraya çekmeye çalışıyorum: Homeopatik tedavi görüyorum ve şu aşamada hayatımda bir değişiklik olmamalı. Annem sinirleniyor. “Nerden çıktı bu homeopati de amaaan!” Hayır, hayır, annenin onayını isteme lütfen, lütfen Çağla, sakın inandığın bir şeyi daha içinde çürütmesine, anlamını yitirmesine izin verme. Babam, “Hadi gidelim artık,” diyor, sıkılıyor. Annem babamın gidelim sözünü benim onları kovmam olarak algılayıveriyor, kovulduk diyerek ve yüzüme bakmayarak kapıya yürüyor. Babam, “Bizi kovuyor musun?” diyor. “Hayır,” diyorum, “gidin bile demiş değilim, konuşup anlatmaya çalışıyordum o kadar. Söylediklerim hoşunuza gitmiyor sadece, üzgünüm.” “Bak Hanım, bizi kovmamış. Hadi canım, bırak, kapat şu asansörün kapısını. Gir içeri.”

Sonraki günler bakıyorum bakiyeme. Görüşme sonrası babam yatırmış yatırmadığı aylığı. İlginç! Şaşırmıştım, nasıl oldu da bütün konuşmamız boyunca bir kere olsun para konusu açılmadı diye, etkilenmişim. Para yatırmadığını önceden bilseydim görüşmeyi böyle kendiliğinden kabul eder miydim bilemiyorum. Kesin bir şeyler bulur, kaçır ya da direk tepside sıcak öfke sunardım önlerine herhalde.

...Homeopatik ilacım Natr. Mur. annemlerle görüştüğüm o geceye kadar olağanüstü bir etkide bulundu. Yıllardır tatmadığım bir mutluluk içinde ayaklarım yerden kesildi iki hafta boyunca, neşem geri geldi. Ama o gece, annemler gittikten sonra bütün gece uyuyamadım, sanki yatağında karanlık kocaman bir güç vardı ve arkamdan yaklaşıp kafamı tutacak ve çevirip çat diye boynumu kıracak... sabaha kadar uyuyamadım. Deliriyor muyum acaba diye korkarken bu sorunun beni koruduğunu düşünerek avunmaya çalıştım. Ertesi gün daha iyiydim. Ama o mutluluk bitti gitti. Ve gelmiyor. Annemin dengesiz, kontrolsüz, ısrarcı ve kör duruşu sanki göğsümde bir yırtık açmış, eskiden yaşadığım acının, deliliğin, hırpalanmanın ve o kıvrandıran sonsuz mutsuzluğun irin gibi içime akmasına sebep olmuştu. Bir iki gün kendimi ifade etmekte çok zorlandım ve üç dört gün süren çılgın baş ağrıları yaşadım. Sağ bileğimde tuhaf bir ağrı, gözlerimin önünde ı ışık patlamaları... Tedavimin ilk ayını, bir semptom patlaması içerisinde, hiç hoş bitirmemişim. İkinci dozu aldım. Mutluluk geri gelmedi ama biraz olsun sakinleştim, baş ağrıları geçti. Yavaş bir tedavi sürecindeyim, böyle umuyorum. Annemlerle görüştükçe nasıl iyileşeceğime dair en ufak ne bir fikrim ne de umudum var. Nereye kadar kaçabilirim onu da bilmiyorum.

Otuz altı yaşındayım ve hala tutunabileceğim bir mesleğim yok elimde. Üniversiteyi annemin istediği bölümde okudum ve asla onların bana parayla oluşturdukları konforlu tünelin bir duvarında delik delip güvenle başka bir yolda gidemedim. Tek yaptığım tünelin içinde onların ne düşündüğünü önemsemeden kendime göre bir yaşamla yol almak oldu.

10 yıl önce bunları yazmışım.

29 Nisan 2020

DANS ödevini beni şaşırtacak denli keyifle

uyguladım. Bir devri kapatıp yeni bir devir açtım dansımla. Failler bile hak ettikleri dehlizlere gönderilmekten, dünyevi başarılarından koparılıp suçlarının onlara iade edilmesinden dolayı mutlu olup rahatladılar. Tüm masumların, geçmişin iz ve etkileriyle birlikte failleri fırlatıp attığı, gömdüğü, hak ettikleri sonsuz esarete yolladığı müthiş bir danstı. Bir daha böyle dans edebilir miyim hiç bilmiyorum. Kıvraklığım, kendiliğinden oluşan hareketlerim, akıcılık ve haz duygusu inanılmazdı.

30 Nisan 2020

“İçteki durum bilince taşınmazsa kendini dışarıda kader olarak gösterecektir.”

Zihnim bedenimden daha baskın.

Yapayalnız inşa edilmiş aile algım, duygum ve özlemim yıkılıyor.

Benim ailem Bilge ve benim. Bir de kedimiz Patır Caz Bumerang var. Annesi yoktu onu bulduğumuzda. Fenerbahçe parkında gözleri kapalı, bulabildiği tüm süt kokan memelere sürünerek gidip yapışarak hayatta kalmış. Kulaklarımızı emerdi bebekken. Her yerde anlatırdık kedimizin neden kulak emdiğinin hikayesini. Çocuğum ve benim de böyle hayatta kaldığımızı, farklı şekillerde de olsa birbirimize yapışıp alışlarımızı aynı dürtüyle yaptığımızı bilmiyorduk anlatırken.

01 Mayıs 2020

Bazı işçiler işçi bayramını fark etmezler bile.

Bizde yemekten Batı'nın telefonu çalıyor. Kalkıp telefonun ağız kısmını eliyle kapatarak bize arkasını dönüyor. Sonra bize doğru dönüyor. Asaf amca ile Sultan yengeymiş. Yakındalarmış. Yine arıyorlar. Bu sefer kapıdalarmış, aşağıda. Batı soruyor, "Geçerken uğramak istemişler. Gelsinler mi?" "Neredeler?" "Aşağıdalar. Açalım mı kapıyı?" Şaşkınım. Evime hiç gelmezlerdi ki onlar. Birden önemli mi olduk, bu bir onur mu yoksa lanet mi bilemeyerek, "Gelsinler," diyorum. "Emin misin?" diye soruyor Batı. Şaşıyorum. "Neden böyle soruyorsun Batı?" Bocalıyor. "Açalım tamam. Hadi açalım kapıyı."

İçin için evimin derli toplu tertemiz olması, masada balık patates salata güzel bir sofraya seviniyorum. Annem olsa burun kıvrır, sözüm ona güzel sözlerini tatsız eleştirilerle taçlandırır, bir türlü açıklığından geberdiğim onayı vermezdi bana. Babam ihtiyacımı da çabamı da umursamaz annemin ortalığa saldıgı küçümsemeyi yiyip yutmadığım için huzursuzluğunu sürerdi damağıma. Ama Sultan yenge ve Asaf amca öyle değillerdi. Onlar hep onaylar, iltifatlarla donatır, ihya ederlerdi beni.

Amcamın entelektüel onayı parıltılar saçarak geziniyor zihnimde.

"Bilimsel olana tabii ki inanıyorum."

"Ama amca, üniversitelerde bilim nasıl şekilleniyor ki! İleri sürülen bir sürü hipotezden sadece istenilen sonuçları verecek olanlar destekleniyor. Araştırmalar, çalışmalar, her şey hep bu minvalde oluyor. Sonuçta istedikleri sentezlerle sadece kendilerini bilimsel olarak aklayan ya da kendi işlerine gelen alanlarda ilerleyen kontrolcü bir sınıfın bilimselliği o. İşine gelmeyeni dışlayan. Güvenilecek bir tarafı yok bana göre. Üniversiteler beyin yıkama merkezleri."

Nasıl da onaylayıp alkış tutmuştu söylediklerime. Koca dünyaya kafa tutuyor ama saplanıp kaldığım bataklığı göremiyordum. Ufacık bir ilgiyle giydirilip kuşatılarak sarayının en büyük salonunda kralın karşısında dansa kaldırılıyordum sanki.

Ya yengem, ben ODTÜ'de Kadın Çalışmaları Bölümü'nde yüksek lisans çalışmaya başladığımda beni arayıp uzun uzun kadınları desteklemek için neler yaptığını anlatmış, bana nasıl elime geçtiğini bir türlü hatırlayamadığım dosyalar vermişti. Ne dersem onaylar, destekler... Yolladığı dosyalarda pek işime yarar bir şeyler bulamamış, anlayamıyor olmaktan imtina ederek sesimi çıkarmamıştım. Önemli olan değer bulunarak paylaşılmış olması diyerek bir kenara koymuştum.

Ya köpeğimi buluşum. Hiç tanımadığım bir adam, bir bekçi, annemlerin kaçırıp zehirlemeye çalıştığı biricik köpeğim Rottweiler kırması Dharma'nın yerini ve başına gelenleri anlatmıştı beni arayıp. Amcamın bana inancı, babamı tehdit edişi ve elimle koymuşum gibi bulmamı sağlayacak şekilde babama köpeğimin yerini söyletmem için yardımcı oluşu... Demek evime geliyorlarmış. Bu ne şeref!

Çağlacığım, yengemin ve kuzenlerimin ağzından hiç düşmez ismimin bu sevilesi şekli, Çağlacığım.

Batı ısrarla sorarken başka hiçbir şey düşünemiyordum. Zihnim onaylandığım, desteklendiğim anlarla doluvermiş, şartlanmış bir şekilde tüm kapılarım çoktan açılmış, hatta beni bu onaydan mahrum etmeye kalkışan sorgulaması yüzünden Batı'ya bir parça öfkelenmişim bile. Az önce yaptığımız tuhaf konuşmanın tadı buhar olup uçup yitmiş. Aile tarafından beğenilmeye, onaylanmaya nasıl aç olduğumu nasıl bilebilirdi ki!

Vampir filmlerindeki gibi, ben evime almazsam içeri giremezlerdi demek. Ama ben onları içeri aldım! Açlık denizinde ne olduğunu bile anlayamadan savrularak gidip sarıldım yılana. Yağmurdan kaçarken... Ah...

Keşke hiç unutmasaydım, değil mi Batı? Unutmam, seni hep hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Yaptıklarınızı böyle mi akladın içinde? Az sonra olacakların sorumluluğunu, hiçbir şey hatırlamayan, kapıyı açan, onları içeri alan anneye yıkarak mı akladın kendini?

Senden 4 yaş büyük ağabeyin Doğu'dan ve ondan daha da korkunç kâbus babandan ölesiye korkarken, benim karnımda bebekle İstanbul'a dönmeme inanmamış olmalısın.

Gitmiş, kurtulmuştum belki de hayallerinde. Öncesinde en son yıllar evvel Ankara'ya, Bülbülderesi caddesindeki teras katıma geldiğini hatırlıyorum. Doğu da sen de ayrı ayrı gelmişsiniz. Sonra ben Doğu'nun düğününe gelmişim. Bunlar unutmadığım parçacıklardı. Artık bu kadar olmadığını biliyorum: Görüşmelerimizin ve düğünün hatırladığımdan çok daha fazla hikayesi olduğunu da. Hiç unutmadığım parçacıklar, etraflarındaki karanlığın ortasında gizem saçan anahtarlarımdı.

Meditasyonumun son kısmında herkesi fırlattım attım, geçmişe yolladım. Bir tek Batı'yı atamadım. Babamı, amcamı büyük bir öfkeyle fırlatıp attım. Doğu'ya biraz baktım, küçüklüğünden beri kötülüğe, şehvete kolay uyum yaptığını, kurbanken bile fail olmak üzere bu bilinçle büyüdüğünü kabullenip onu da fırlatıp attım geriye. Tam Batı'yı da atacaktım, elime almıştım, "Ben değişebilirim. Asla onlar gibi olmak istemedim. Ne olur kurtar beni," dedi.

Bilge bebekken Kızıltoprak'taki eve gelip gitmelerini, Fenerbahçe'de buluşmalarımızı hatırladım. Zeynep diye bir kızdan çok hoşlanıyordu bir ara. Bilge da vardı, dördümüz Fenerbahçe parkına giden sahildeki kafelerden birinde yemek yemiştik. Zeynep'in bulunduğu yeri etkileyen sahiplenici, uyanık ve ilgili bir gücü vardı. Ilık, sakın ve baskındı. Batı ondan çok etkilenmişti. Önce bana ondan bahsetmiş, sonra da tanıştırmıştı. Asaf amca Batı'nın Zeynep'le evlenmesine izin vermemiş, Sultan yenge anlatmıştı, kıyameti koparmış.

Dün seansta amcamın sesini duymuştum, "Hadi Batı, zevk al. Zevk aldığını görmek istiyorum." Zorluyordu onu. Tecavüz etmesi için zorluyordu. Lanet lanet lanet..

Ya hamileyken, Almina'ya sarılarak, "Senin kadar güzel değil ama o da bizim Alminamız," demesi, ya bana eli boğazımda, "Senin aile anlayışın bozuk yok diye başkalarınınkini de bozamazsın. Ağzını burnunu kırarım senin," demesi... Bedenimdeki duyular yüzünden Batı'nın da beni... İstememiştin bunları hatırlamayış. Haftalarca oyalanmıştım, konduramamıştım. Bir türlü gitmemiş, değişmemiş, hep aynı ve daha güçlü şekilde geri gelmişti Batı'lı korkunç görüntüler, anılar...

Asaf amca ile, korkunç babasıyla, nefret ilişkisi içinde olması, yaptıklarını onun zoruyla yapıyor olması onun aktif bir istismarcı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Değiştirmiyor. Çok acı çekiyor biliyorum ama bu gerçeği değiştirmiyor.

Lanet olsun. Seni kurtarmak bana mı kaldı Batı! Beni, kardeşimi, çocuğumu yeterince yaralamadın mı sen de Batı? Ne farkın var!

Doğu'ya ve babana ne kadar kızgın olup karşı çıkarsan çık, bir robot gibi yapmadın mı senden beklenenleri!

"Belki de aramızdaki tek iyi insan sendin!"

Sendin! Ben? Siz? Kötü olduğunuzu biliyorsun, kabulleniyorsun Batı. Sen bile kabullenirken ben neden böyle zorlanıyorum!

Hamileydim, Galatasaray üniversitesine Doğu'yu ziyarete gitmiştik. "Ben hep ağlardım, sen hep beni teselli ederdin," demiştin. "Sen niye ağlardın ki diye sormuştum." Hatırlamadığımı anlayarak şaşırmıştın. Doğu'yla bakışmıştınız. Doğu sana bakışlarıyla, "Gördün mü? Söylemişim," demişti. Sonra da, "Küçüktüm, her şeyden korkardım," demiştin. Cesaretlenmiş, iyice yaklaşmış, kolunu omuzlarıma yaymıştın. Tuhaf hissetmişim. Unutmadığım anlayamadığım anılarımdan biri olmuştu.

"Pendik'te, Semahat teyze ile Bahattin dedenin yazlığında korkmuştun. Deniz kenarında altı boş yüksekte bir tahtanın üzerinden karşıya geçtiğimizi hatırlıyorum. Hepimiz geçmiştik, bir tek sen geçememiştin. Doğu seni karşıya geçmeye ikna etmek için çok uğraşmıştı. Bunu hatırlıyorum bir tek."

Hayal meyal Doğu'nun başaramadığını ve benim elimi uzatıp seni karşıya geçirdiğimi hatırlar gibiyim.

Ben bir sürü şeyi hatırlamıyordum. Sen korkuyor muydun hatırlamamdan Batı?

Kırıntı kafedeki yemeksiz yemekte, "Hatırla da kurtul de Çağla," diyen sen değil miydin?

"Öyle kolay değil o iş," demişti Doğu.

Sonra sen öfkelenmiştin, beni tehdit etmiştin. Farklı zamanlarda söylediklerin üst üste biniyor, sırf seni aklamak için belki.

Biz çocukken, çocukluktan çoktan çıkmışken, Fenerbahçe'deki evde beni odama götürüp yatağıma atıp üstüme çıkmış, ağzımı kapatıp şöyle demiştin, "Git Çağla, uzaklara, çok uzaklara git. Korkunç şeyler olacak. Kaç. Kurtul."

"Sen de gel," demiştin.

“Ben gelemem. Ben hep ağlarım. Unuttun mu?” Bana kötü ve sert davranman istendiği için üstümdeydin. Sonra babamla amcam gelmişti. Biri önden biri arkadan... Korkunçtu. Korkunç. O korkunç çocukluğu sadece ben yaşamadım. Bu hepimizin kabusuydu.

Siz niye unutmadınız? Batı, Doğu? Siz nasıl unutmadınız? İzin mi verilmedi size? Sizler aile geleneğini sürdürmeliydiniz, bu yüzden mi?

Ve çocuğum. Asıl canım Bilgem, biricik çocuğum. Ona yapılan kötülüğün parçası olan birinin kalbimi yumuşatması mümkün mü? Bu nasıl olabilir?

“Batı dayı da mı?” diye sormuştu çocuğum tüm ailemden uzak duracağız dediğimde. Neden böyle sormuştu? Diğerlerine şaşırp sormamıştı da neden onu sormuştu? Neden yavrum? Batı dayı sana ne ifade ediyor? Onu, kötülüğünü ayırt edemedi kabullendin mi, bu yüzden mi şaşırdın? Yoksa karşı koyduğu sahnelere mi tanık oldun?

Annesiyle babasını evimize alması, beni bağlamaları... sana yaptıkları, sana yaptıkları, sana yaptıkları...

“Getirin bakalım şunu bir görelim.” Pislik amcam, Kızıltoprak’taki evde yaşamaya başlayan Çağla ve bebeğini görmeye, sapık arzularını doyurmaya gelmiş. Batı onu içeri almış. Son anda, “Buradalar, geçiyorlarmış...” da ne demek? Senin bende olduğunu biliyorlarmış. Kapıyı açalım, hadi... Amcaymış. Kuzenmiş. Babaymış. Hatta yengeymiş... Sıçayım hepinizin çarkına.